

Képek egy temetésről

1. kép

A pap, gyermeklelkű figura, sajnálatra méltó. Sejtelme sincs, hova, vagy éppen mibe is csöppent valójában. Minden szava hiteltelen és elcsépett. Kicsinyes naivitással ejti ki a megtanult mondatokat. Mindenki tudja, hogy egy se igaz.

2. kép

Idős asszonyok, akik agg leánycsapatként sétálnak be egymás után a terembe. Székeket rendeznek, leülnek, hangosan imádkozzák a rózsafüzért. Nem a halott, nem is az élők miatt jöttek, hanem kötelességből. Tudják, mit ígértek Istennek.

3. kép

Kissé csámpás bácsi sétál be lassan a ravatalozóba, most mintha még inkább meg lenne töpörödve. A remegő kéz és a szemében megcsillanó könnyek az árulói. Nem törhet meg, de nem titkol semmit. Talán már ő sem emlékszik, mikor beszéltek utoljára. Nem is számít, nem tudja nem szeretni. Saját testvérét temeti.

4. kép

Az öreg néni, aki az ajtó előtt még asszonyi nyugodtsággal lépkedett, a fehér arcot meglátva összehúzza magát, mintha félne a halál fagyosságától. Megszenteli a testet, majd a testvérét nézve megrázza a fejét, a ráncos bőr a mozdulattal együtt gyűrődik. Csak egy suhanó árny volt a tudat egyik apró szegletében, de az megsúgta neki is, ez így nem volt jó. Nem így kellett volna.

5. kép

A lány, aki ma már anya, most saját szülője mellett áll, nézi annak üres földi vázát. Nézi, de nem látja. Emlékeket lát, kifakult, eldugott képeket, amelyeket most valamilyen láthatatlan kéz egyszerre zúdított az elméjére. Észre sem veszi az apró szilánkokat, amelyek megkarcolják tiszta bőrét.

6. kép

A vő, aki csak kötelességből jött anyósa temetésére, sose szerette. Gépiesen öleli csendben zokogó feleségét, ott van, mert ott kell lennie. Képtelen a halott felé nézni.

7. kép

A lány, aki eltorzult arccal áll a koporsó mellett, mintha odaszögezték volna a talpát. Újra és újra összepréselődnek arcizmai, nem szép, amikor sír. Nem fordítja el a fejét, pedig ő kívánta leginkább anyja halálát.

8. kép

Van még egy hiányzó férfi, az anya tékozló fia. Üzeni, hogy búcsúzik, vagy talán nem is, csak a botrány elől menekülve írták oda az ő nevét is a testvérei. Nem üzen semmit, mégis itt van, mindenki ideképzeli, mert itt kellene lennie.

9. kép

Az oszlopnak támaszkodva áll egy lány. Aztán ül. Újra feláll. Vendégek jöttek, gyászolók. Tiszteletből üdvözlől mindenkit. Rontja az összhatást, akaratlanul is nevetnie kell. Nem azért, mert nem szerette a nagymamáját, hanem pont azért, mert igen. Ez vagyok én.

10. kép

A HALOTT. Valaha hasonlíthatott a testvéreire. Arcáról a ráncok eltűntek, most mintha poros lenne, mint egy törékeny és megkopott petróleumlámpa. Néma hófehérség veszi körül. Összeszűkül orrlyukaival vámpírszerű összképet fest a világnak, talán ezzel akarja megbosszulni először és utoljára az életét. Neki mindig az elhasznált vér jutott. Nem hiszem, hogy mérges vagy nyugtalan lenne. Rámosolygok a torz felismerhetetlen alakra, aki a koporsóban fekszik. Nem tudom ki ő, nem erre a mamára emlékszem. Ő már régen meghalt, talán tíz éve is. Ez már csak egy megkésített tavaszi havazás.

A temetés

A tíz kép egy galériában állítatik ki. Ízléstelenül elütnek egymástól. Mintha egy Picasso mellé a kémiafüzeted egyik kitépott lapja kerülne. Nem esztétikus, végsősoron az őszinteség teljes hiányában szenved az egész.

Abszolút abszurd allegória a temetés. Aki sír, az nem a halottat, önmagát sajnálja. Mint egy gyerek, siratja azt, hogy valamit elvesztett. Aki nem sír, az

nem szeretett, legalábbis nem őt. Tiszteletbe csavarta a közömbösséget, és most ezzel a csomaggal áll a gyászolók között.

Talán a temetés a legmagányosabb és mégis a legszélesebb körű pillanat az ember életében. Vagy éppen utána. Mindenki a koporsóra szegezi a tekintetét, neki és miatta viselik el a mellettük állót, közben mindenki önmagába néz. Magukat tudják az emberek a legnehezebben elviselni. Keresik az érzelmeket, a megfogható hullámokat. Rájönnek, hogy a múlandóság végig mellettük sétál, s csak rajta múlik, mikor akarja majd megfogni az ő kezüket is. A halál hűséges szerető.

S íme, a fekete gyászruha így hámozza meg emberi mivoltunkat, hogy a sírgödörbe meredve csupaszra nyúzott tudatunk létezzen csak. Nyers valóság a temetés.

Sinkó István: Álom a káoszról (2011)